

Videokonference

Velikonoční divadelní hra na Lukáš 24,36-48

5. dubna 2021 v Táboře

Zatímco školy a školky jsou zavřené a nemají se sejít ani děti z odlišných domácností, nemůže překvapit, že letošní velikonoční divadlo na Lukáše 24,36-48 má jinou podobu než obvykle. Autor Lukášova evangelia a jeho vnučka se přes internet (protože to už jinak nejde) spojují s Ježíšovými učedníky. Mají na ně různé otázky ohledně Ježíšova vzkříšení. Sice si o tom mohou číst v Bibli; jenže tomu se opravdu těžko uvěří. Bylo by lepší se ptát očitých svědků, kteří u toho vzkříšení byli... Velkou videokonferenci, která se prezentovala v rodinné bohoslužbě na velikonoční pondělí, si můžete stáhnout zde:

<https://ccetabor.webnode.cz/news/a210405a/>

Hrají:

Dr. Lukáš a jeho vnučka Lydie

Jakub a Klára Kvasničkovi

Jakub, průvodce a misionář

David Lange

Tadeáš a Filip, galilejští rybáři

Samuel a David Fojtů

Ondřej, optik, a zákaznice prodejny

Tereza a Anna Marie Tenklová

Petr, advokát

Evelína Tušková

1. Scéna: Lukáš a Lydie

Rozhovor mezi Lukášem a jeho vnučkou Lydií je rámeček celé hry. Jsou možné dvě varianty:

a) Oba vystupují živě v bohoslužbě a sednou si ke stolu s notebookem (své role mohou číst). Zatímco jednotlivé scény se promítají na plátno, tváří se, jako by mluvili do počítače.

b) Celá hra je jedna velká videokonference, která začíná tím, že vnučka volá Lukášovi. V jednotlivých scénách se připojují a odpojují různí partneři k rozhovoru.

Lydie: Ahoj dědo. Co děláš?

Lukáš sedí u stolu a píše do knihy/svitku.

Lukáš: Počkej, chvilku, Lydie!

Ještě něco dopisuje.

Ještě tečka! Už to mám! »Dějiny o Ježíšovi Božím Synu« jsou hotovy.

Ukazuje (do kamery notebooku) svitek nebo knihu

Právě jsem dokončil svoje evangelium, příběhy o Ježíšovi. Podívej se!

Možná bych ještě přidal nějaký úvod.

Zase položí knihu na stůl a rozhlíží se po papírech.

Třeba tohle: »I když se už mnozí pokusili sepsat vyprávění o věcech, které se mezi námi udály, tak jak nám je předali ti, kdo byli od počátku očitými svědky, rozhodl jsem se ti o tom ještě jednou po pořádku napsat, vznešený Teofile. Neboť jsem to všechno znovu pečlivě prozkoumal, abys poznal, jak spolehlivé je učení, které jsi přijal.«

Ted' se může věnovat vnučce:

A co ty? Měli jste zase videokonferenci se školou?

Lydie: Ano. Měli jsme právě online hodinu řečtiny. Ale víš, co dnes kluci ze třídy říkali? Že to, v co křesťané věří, je pěkná blbost.

- Lukáš: Co je na tom blbost?
- Lydie: To, že Ježíš byl vzkříšen. I moje kamarádka Helena říká, že si to neumí představit. Vždyť mrtev znamená mrtev. Smrt je konečná. Nikdo na tom nic nezmění.
- Lukáš: No, vlastně Helena má svým způsobem pravdu.
- Lydie: Tak kluci mají pravdu, že Ježíš nebyl vzkříšen?
- Lukáš: Ale byl vzkříšen. Jenže do té doby tomu tak opravdu bylo: Mrtev je mrtev. Žádný člověk na tom nic nezmění. Ovšem Bůh to změnit může. A udělal to.
- Lydie: Ale jak to mohu svým kamarádům vysvětlit tak, aby to pochopili. Oni mi to prostě nevěří.
- Lukáš: Kéž by se to tak dalo vysvětlovat! Když tomu tehdy ani učedníci nemohli uvěřit.
- Lydie: Fakt? Ani Ježíšovi učedníci?
- Lukáš: Ne, ani učedníci. Mimochodem, to, jak se oni o Velikonocích chovali, bylo dost trapné.
- Lydie: Dědo, řekni, jak to tehdy opravdu bylo?
- Lukáš: Co třeba se zeptat těch, kteří u toho byli?

Lukáš ťukne do počítače, po typickém zvuku se objeví na obrazovce Jakub.

2. Scéna: Průvodce Jakub

Jakub sedí v cestovní kanceláři. Na plakátě lze přečíst například »Cesty do svaté země«, nebo: »Španělsko - s apoštolem Jakobem až na konec světa«.

Jakub: Šalom Lukáši, to je ale překvapení! Že se ozýváš přes internet.

Lukáš: Vždyť víš, že to v tuto dobu jinak nejde. Co teď děláš?

Jakub: Začal jsem pracovat jako průvodce. Ze všech možných zemí začínají lidé cestovat do Izraele. Chtějí poznávat zemi, ve které žil Ježíš. Já jim organizuji prohlídky.

Lukáš: Já ti volám také proto, že jsi tehdy byl jeden z Ježíšových dvanácti učedníků. Byl jsi vlastně u toho od začátku a víš spoustu věcí.

Jakub: No, nepřeháněj! Ale řekni, kdo je ta dívka vedle tebe, tvoje dcera?

Lukáš: Kdepak! To je moje vnučka Lydie. Ona má na tebe jednu otázku.

Jakub: Tak řekni Lydie, co chceš vědět.

Lydie: No to s tím vzkříšením. Moji kamarádi nemohou uvěřit tomu, že Ježíš byl vzkříšen. Je to tak komplikované! A mne by zajímalo, jak jste to jako učedníci prožívali, když Ježíš najednou vstal z mrtvých.

Jakub: Ojjoj, to je ale tvrdá otázka. A k tomu velmi důležitá. Vždyť s ní stojí a padá celá naše víra.

My jsme tehdy byli úplně vyřízení. Ježíš už nebyl. Prostě ho popravili, vše skončilo.

Od Ježíše jsme se naučili o Bohu tolik dobrých věcí. Pochopili jsme, že Bůh nechce trestat, ale že nás miluje. S Ježíšem pro nás začalo nebe na zemi. Všechno bylo dobré. Naše víra s každým dnem

rostla. A pak ho najednou zatkli a zabili ho.

Byli jsme zničení. Ze strachu jsme se schovávali. Zdálo se nám, že se zroutil svět. Dovedeš si to představit?

Lydie: Snad ano.

Jakub: A pak se objevili kamarádi, kteří tvrdili, že Ježíše zase uviděli. Že prý vstal z mrtvých a že žije. To nám nešlo do hlavy.

Přesně si to pamatuji: Seděli jsme za zamčenými dveřmi v domě na okraji Jeruzaléma. Mluvili jsme o tom a hádali jsme se.

»Petře, ty ses zbláznil!« jsem tehdy řekl. »Ty si opravdu myslíš, že jsi viděl Ježíše? To přece není možné. Bude to nejspíš kvůli tvému špatnému svědomí, že si to namlouváš. Ale musíš se s tím smířit, že Ježíš už mezi námi není. Je prostě konec.«

Lydie: Ty jsi tedy sám nevěřil ve vzkříšení?

Jakub: Ne, jak jsem tomu mohl věřit?

Lukáš: Ale Petr nebyl přece jediný, kdo mluvil o Ježíšově vzkříšení, že?

Jakub: Máš pravdu. Ještě tu byli ženy. Ale prosím tě! Víš sám, že na řeči žen není spoleh. A ony ve svém zármutku byly také úplně mimo sebe, jsem si tehdy myslel.

Lukáš: A co ti dva učedníci, kteří potkali Ježíše na cestě do Emauz?

Jakub: Jistě, vzpomínám si. Ti dva přišli ještě stejný večer do našeho úkrytu a vyprávěli nám, že narazili na Ježíše.

Ty ženy, Petr, učedníci z Emauz - všichni řekli totéž. Mohli si to vymyslet? Bylo to vidění, sen, prelud? Začal jsem o tom přemýšlet. Ale věřit jsem tomu neuměl. Nikdy se nic takového ještě nestalo. A přece:

Ti, kdo to tvrdili, byli moji kamarádi!

Lydie: Přesně jako moji kamarádky. Oni tomu také nevěří.

Lukáš: A co se stalo potom?

Jakub: Pořád znovu jsme poslouchali zprávy těch očitých svědků. »Řekni to ještě jednou Petře, jak to přesně bylo? Stále tomu nemůžu věřit« A pak najednou tam stál Ježíš sám.

V těle, hmatatelný! Úplně reálný. Veškeré pochyby byly pryč. Teď jsem měl jistotu. Na vlastní oči jsem ho uviděl. Vlastníma ušima jsem ho slyšel. Vlastníma rukama jsem se ho dotkl.

Jakub je z toho nadšený a volá nahlas.

Byl vzkříšen. Opravdu byl vzkříšen. Haleluja!

Pokračuje klidněji. Slavnostně prohlašuje:

Lydie, můžeš to svým kamarádům vyprávět. Já jsem svědek, že Ježíšovo vzkříšení je pravda. Ani sám jsem tomu na začátku nemohl věřit. Ale teď to vím, a každému to říkám: Ježíš opravdu vstal z mrtvých a žije.

Lydie: To je síla!

Lukáš: Moc ti děkujeme, Kubo. Ale budeme už končit. Chceme se ještě spojit s někým dalším.

Jakub: Tak se mějte. A kdybys, Lukáši, potkal někoho, kdo se chce vydat třeba na pout' do Španělska, tak mu řekni, že to apoštol Jakub může zařídit. Šalom!

Lydie: S kým se chceš ještě spojit, dědo?

Lukáš: Chci ti představit ještě dalšího učedníka. Jmenuje se Tadeáš.

Lukáš ťukne do počítače, po typickém zvuku se objeví na obrazovce Tadeáš a parta rybářů.

3. Scéna: Rybáři Tadeáš, Filip a Daniel

Nejdříve jsou na obrazovce vidět jen rybářské sítě a vycpané velké ryby. Na plakátě v pozadí je psáno: »Čerstvé ryby — a k tomu ještě radostná zvěst« Potom se kamera notebooku otočí na Tadeáše, který se však ještě nehlásí a dívá se jinak. Lukáš ještě mluví k Lydii:

Lukáš: Tadeáš totiž patří mezi galilejské rybáře, kteří se tehdy připojili k Ježíšovi. Po Ježíšově vzkříšení se vrátil do Galileje ke svému řemeslu. Dnes lidi zásobuje nejen čerstvými rybami, ale také dobrou zvěstí o Ježíšovi.

Ted' už se Tadeáš dívá do kamery

Tadeáš: Šalom Lukáši. Promiň, máme tady focit. Chceme zase s lodí ven na jezero lovit ryby. Co pro Tebe mohu udělat? Chceš přes internet objednat čerstvé ryby? Koho tam máš? Je to ta tvoje vnučka, o které jsi nám vyprávěl?

Lukáš: Správně, jmenuje se Lydie. Už chodí do školy.

Lydie: Šalom.

Lukáš: Tadeáši, Lydie chce vědět, jak to tehdy bylo s Ježíšovým vzkříšením.

Tadeášův kolega Daniel se objevuje na obrazovce a ruší při rozhovoru. Tadeáš na něj volá:

Tadeáš: Dejte mi chvíli. Je to důležité.

Lukáš: Mluvili jsme také s Jakubem. Ten nám vyprávěl, jak se Ježíš najednou mezi vámi objevil.

Tadeáš: Ano, to bylo něco! Právě jsme o něm mluvili, a najednou tam stál. Myslel jsem, že blouzním. Jako nějaký divný sen. Snad se hned probudím, myslel jsem si.

Víte, Petr a některé ženy nám už vyprávěli, že Ježíše potkali a že byl vzkříšen. Ale kdo tomu mohl věřit? Myslel jsem si, že tomu uvěřím až tehdy, když to sám uvidím.

Ted' stál Ježíš přede mnou, a stále jsem tomu nevěřil.
Strašně jsem se lekl.

Ale víte co? Mohl bych ještě přivolat Filipa. Ten
u toho byl přece také.

Filipe, pojď sem. Je tady doktor Lukáš a chce něco
vědět.

Přiběhne Filip a za krátkou chvílí se objevuje vedle Tadeáše.

Filip: Ahoj Lukáši, jak se máš?

Lukáš: Nazdar Filipe. Tady to je moje vnučka Lydie. Ona by
chtěla slyšet, jak to tehdy bylo, když se Ježíš po svém
vzkříšení objevil u Vás. A Tadeáš říkal, že se tehdy
strašně lekl.

Filip: To já také. To musí být duch, jsem si myslel.
Ale jako by Ježíš poznal naše myšlenky, náhle řekl:
»Podívejte se!« A ukázal nám svá zranění na rukou
a nohou. Nebylo pochyb. To mohlo pocházet jedině
od ukřížování. Řekl nám: »Sáhněte na mne. Já jsem
skutečný. Nebo má duch maso a kosti?«

Lydie: Ježíš přesně veděl, co sis myslel.

Filip: Jasně. Dnes mě to už nepřekvapuje. Víím, že Ježíš zná
každou moji myšlenku a ví, jak se cítím. Tehdy jsem
bohužel ještě nebyl tak daleko.

Bylo to zvláštní. Jednak jsem se radoval, jednak jsem
si myslel, že to není možné. Stále jsem měl
pochybnost.

Aby odehnal poslední pochybnost, prosil nás Ježíš
o něco k jídlu. Tu Tadeáš přinesl kus pečené ryby
a opravdu ...

Tadeáš: ... před našima očima ho snědl! Tak muselo být všem
do posledního jasné, že to nebyl duch ani vidění.
Ježíš žije! Překonal smrt! Získal onen nový život,
o kterém nám už dříve vypravoval. Ježíš se z hrobu
vrátil. Mohli jsme s ním zase počítat!

Filip: Tak to tedy bylo. Doufám, že jsme Vám mohli trochu pomoci.

Lukáš Ano, Filipe. Moc vám děkuji. Teď vás ale už dále nebudeme zdržovat. Ať se Vám na jezeře daří.
Šalom.

Filip: Šalom.

Tadeáš: Šalom Lukáši.

Než se spojení přeruší, je ještě slyšet, jak Tadeáš mluví ke svým kolegům:

Ano, už jdeme. Byl to Lukáš. Museli jsme mu ...

Lydie: Dědo, Tadeáš právě řekl, že Ježíš mluvil ke svým učedníkům o tom novém životě už dříve! Jak to myslel?

Lukáš: Počkej chvílku...

Lukáš ťukne do počítače, po typickém zvuku se objeví na obrazovce Ondřej.

4. Scéna: Optik Ondřej

Ondřej nosí tlusté brýle. Je ve svém obchodě, kde prodává brýle a naslouchátka. Na plakátech je vidět velké oko a velké ucho. Za Ondřejem visí tabule s písmeny v různé velikosti na testování zraku. V pozadí se během scény objevují různí lidé, kteří si zkoušejí brýle.

Ondřej: Ahoj, to jsi ty, Lukáši!

Lukáš: Ano, zdravím tě, Ondro. Šalom.

Mohu Vás představit? Ježíšův učedník a apoštol Ondřej. - A to je moje vnučka Lydie.

Ondro, prosím tě, vyprávěj ještě jednou pro Lydii, jaké to bylo, když k vám Ježíš mluvil o novém životě. Pochopil jsi to tehdy?

Ondřej: Kdepak! Byl jsem slepý a hluchý zároveň. Nemohl a nechtěl jsem si to připouštět.

Mohli jsme to vlastně vědět předem. Ani Ježíšovo ukřižování nás nemuselo tolik zaskočit.

Lydie: Proč? Já to nechápu.

Ondřej: No, Ježíš nás na to chtěl připravit. Řekl nám, že přišel proto, aby nás vykoupil. Řekl, že chce zaplatit výkupné za nás. Řekl, že se za nás vydá. A dokonce nám řekl, že po třech dnech zase vstane.

Lydie: Cože? On vám to předem řekl? A přesto jste tomu nevěřili? To je trochu divně, ne?

Ondřej: Řekl nám to! A nikdo z nás tomu nevěřil. Nikdo nebral Ježíše úplně vážně. Měli jsme klapky na očích.

Zákaznice prodejný se vyzkouší brýle a ruší rozhovor.

Zákaznice: Myslíte, že je to dobré?

Ondřej: Můžete si vyzkoušet ještě jiné brýle, ale teď prosím nerušte!

Pokračuje v rozhovoru s Lukášem a Lydií.

To, co není přímo před námi, nevidíme a popíráme to, jako by to neexistovalo. Dnes vím, že je to chyba.

Jestliže Ježíš je Syn samotného Stvořitele, nic není nemožné.

Lukáš: Kdy jsi to pochopil?

Ondřej: Mně to došlo teprve když se nám Ježíš po svém vzkříšení ukázal a znovu nám to vysvětlil. To bylo jako by mi s očí spadly šupiny.

Ano, to jsem vlastně mohl vědět už dřív. Věděl jsem, že lidská vina odděluje lidi od Boha. Věděl jsem, že Bůh právě tyto hradby mezi lidmi a ním nechce. Vždy nám Ježíš vyprávěl, jak Bůh hledá společenství s námi, s hříšníky. Věděl jsem, že jednou přijde někdo, kdo nás vykoupí z našeho hříchu. Ježíš nám vlastně řekl, že to bude on, který bude trpět, zemře a zase vstane. Věděl jsem to, ale nepřipouštěl si to.

Potom bylo všechno jinak. Přede mnou stál ten, kterého jsem viděl umírat na kříži! Ježíš to uskutečnil. Tehdy jsem to pochopil. Opravdu, Ježíš nám znovu uvolnil cestu k Bohu.

Lukáš: I já si teď uvědomuji důležitou věc. Asi nebude stačit jen vědět, že Ježíš zemřel a byl vzkříšen. Je potřeba také vědět proč, a co to znamená pro mne. Že mě osvobodil z hříchu a otevřel cestu k Bohu.

Ondřej: Přesně tak! Vidíš všechno úplně jasně - asi nebude potřeba, abys si ode mne koupil brýle.

Lukáš: Domnívám se však, že musím svou vnučku Lydii ještě seznámit s Tvým bratrem.

Ondřej: Ano, rozumím. Pravda, pokud jde o odpuštění, v tom se můj brácha opravdu vyzná nejlépe. Šalom.

Zákaznice se znovu objevuje na obrazovce.

Zákaznice: Myslíte, že je to dobré?

Ondřej: A teď se už vám můžu věnovat. Jaké byste chtěla brýle? Modré, červené...

Ondřej se odpojí a po chvíli se na obrazovce ozývá Petr.

5. Scéna: Advokát Petr

Sedí v advokátní kanceláři. Za ním šanony s označením »Rozvody 2018–19«, »Rozvody 2020–«

Petr: Podívejme! Starý doktor Lukáš! Už jsi hotový se svým bádáním o Ježíšovi?

Lukáš: Ty máš nápady, Petře! S bádáním o Ježíšovi člověk nikdy nebude hotový.

Ale ano, svou zprávu o Ježíšově životě jsem dokončil.

Jenže ... moje vnučka Lydie tady má ještě nějaké otázky o Ježíšově vzkříšení, chce vědět jak to tehdy bylo. A z toho, co nám různí svědkové vyprávěli, jsme se dostali na otázku, co Ježíšovo vzkříšení znamenalo pro jejich další život.

Petr: Ahoj Lydie! To je fajn, že jste vzpomněli také na mne. Vždyť v této oblasti jsem poněkud odborníkem.

Lydie: Petře, tvůj bratr Ondřej nám řekl, že jsi skutečně odborník, co se týká odpouštění. Proč?

Petr: Strašně jsem se vytahoval. Sliboval jsem Ježíšovi hory doly. Nikdy jsem ho nechtěl opustit. A zvorál jsem všechno. Popíral jsem Ježíše, zradil jsem ho.

Lydie: To bylo v ten večer před jeho ukřižováním?

Petr dlouho mlčí, nedívá se do kamery.

Lydie: Netvrdil jsi dokonce ze strachu, že Ježíše vůbec neznáš?

Petr: Ano, a potom jsem ani neměl příležitost omluvit se za to. Už byl pryč. Jak jsem mohl žít dál se svou vinou a se svým selháním? Byl jsem úplně vyřízený. A najednou tam stál. Uprostřed místnosti. A řekl: Pokoj s Vámi. A při tom se díval také na mne. Pokoj! Pokoj i tomu podrazákovi Petrovi.

Bude asi jasné, že jsem si při pohledu na ně vyděsil

k smrti. Myslel s tím přáním pokoje opravdu i mne?
Pak nám znovu vysvětlil své poslání. Proč zemřel
a proč žije. Trpěl za nás. Abych mohl žít i já.
Odpustil.

Zastal se mne. Jako advokát před soudem...

Petr hodí papír do koše. Lydie je zmatená.

Lydie: Co tam děláš?

Petr: A nic. Hodím do koše dopisy z těch rozvodů, které
právě vyřizují jako právník. Už je nepotřebuji,
protože manželé si nakonec vše odpustili a už se
nechtějí rozvést. Stává se to v poslední době dost
často, že si mojí klienti odpouštějí a zkusí to znova.
Ale zpátky k Ježíšovi. On na kříži zrušil vše, co nás
oddělilo od Boha. Jako by zahodil dlužní úpis, žalobu
proti nám. Co Ježíš odpustí, je skutečně pryč.
Ježíš říkal, že to, co jsme zažili my, musíme říci
i jiným lidem. Celý svět se toto má dozvědět.
Cesta k Bohu je teď otevřená. Lidé se k němu mohou
vrátit. Ať se obracejí. Můžete s ním začínat znova.
Já to sám zažil. Je to pravda. Je to nádherné: Dlužní
úpis je nenávratně zničen, soudní žaloba byla stažena.

Lukáš: Moc ti děkujeme, Petře. Mám pocit, že jsi nám hodně pomohl.

Petr: Rádo se stalo, mějte se pěkně. Šalom.

Lukáš vypne spojení s Petrem. Zůstanou ve videokonferenci jen Lukáš a Lydie.

6. Scéna: Lydie a Lukáš

Lydie: Víš co, dědo? Asi jsem celou dobu na něco velmi důležitého zapoměla.

Lukáš: Na co jsi zapoměla?

Lydie: Pořád jsem si myslela, že musím svým kamarádům nějak vysvětlit, jak byl Ježíš vzkříšen. Ale je třeba jim také říct, co se tím změnilo v našem životě a jak se to týká i jich.

Lukáš: No, to máš vlastně pravdu.

Vážení rodiče,

jsme rádi, že se letos sváteční bohoslužby mohou konat. Platí ustanovení, že při shromáždění v kostelích a modlitebnách lze obsadit 10% všech míst k sezení. To nám sice nedovoluje tradiční rodinnou bohoslužbu s pohoštěním, ale nebrání tomu, aby se v menším počtu sešla alespoň část našeho sboru. Na sváteční bohoslužby zveme hlavně ty z Vás, kteří nemají k dispozici nebo nejsou zvyklí používat různé způsoby komunikace přes internet.

Vzhledem ke zvláštním okolnostem se letošní divadelní hra, kterou chceme představit na Velikonoční pondělí, bude muset konat jinak než obvykle. Zatímco školy a školky jsou zavřené a nemají se sejít ani děti z odlišných domácností, nemohly se konat »prezenční« zkušky v sále. Proto jsme pro děti připravili hru, která bude celá probíhat na internetu. Základní myšlenka je: Lukáš, autor stejnojmenného evangelia, a jeho vnučka se přes internet (vždyť to jinak nejde!) spojují s Ježíšovými učedníky. Mají na ně různé otázky ohledně Ježíšova vzkříšení. Sice si o tom mohou číst v Bibli, ale tomu se velmi těžko uvěří. Lepší bude se přímo ptát očitých svědků, kteří u toho vzkříšení byli.

Role jsou napsané tak, že se Lukáš a jeho vnučka spojí v každé scéně vždy s jednou osobou. Ve scénách ale může vystupovat i více dětí. Prostřednictvím videokonference pamětníci líčí své pocity a zážitky. Jednotlivá online setkání s herci budou natočeny a videozáznamy se budou prezentovat při bohoslužbě na Velikonoční pondělí. Všechno lze číst z papíru, děti by měly své role ale dobře nacvičit a vyjadřovat také pocity. Není nezbytně nutné obsadit všechny role, a je dost možností do toho doplnit ještě nemluvící postavy (rybáři, zákazníci prodejny atd.). Kostýmy a dekorace se připravují v rodinách. Všechna videa budeme v pondělí promítat na plátno v Masarykově domově. Co není natočeno, například modlitby, se bude konat živě.

Když o tom mluvili, stál tu Ježíš sám uprostřed nich a řekl jim: »Pokoj vám.«

Zděsili se a byli plni strachu, poněvadž se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: »Proč jste tak zmateni a proč vám takové věci přicházejí na mysl? Podívejte se na mé ruce a nohy: vždyť jsem to já. Dotkněte se mne a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jako to vidíte na mně.« To řekl a ukázal jim ruce a nohy.

Když tomu pro samou radost nemohli uvěřit a jen se divili, řekl jim: »Máte tu něco k jídlu?« Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a pojedl před nimi.

Řekl jim: »To jsem měl na mysli, když jsem byl ještě s vámi a říkal vám, že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v zákoně Mojžíšově, v Prorocích a Žalmech.«

Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. Řekl jim: »Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých; v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům, počínajíc Jeruzalémem. Vy jste toho svědky.«

Lukáš 24,36-48